

Sygn. akt IV U 2191/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tadeusz Piesowicz

Protokolant: Daniel Drożdż

po rozpoznaniu w dniu 05 marca 2014 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 31 października 2013 roku znak: (...)

w sprawie K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się K. S. emeryturę od dnia 19 lipca 2013 roku.

Sygn. akt IV U 2191/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 marca 2014 roku

Decyzją z dnia 31 października 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., powołując się na przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 z zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z zm.) odmówił K. S. przyznania emerytury. Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełnia przesłanek do nabycia emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 roku nie wykazał co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy podniósł, że na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny staż ubezpieczeniowy odwołującego wynosi 28 lat 11 miesięcy i 1 dzień, w tym 9 lat 8 miesięcy i 29 dni pracy w warunkach szczególnych, tj. w okresie od 3 sierpnia 1981 roku do 30 kwietnia 1991 roku. Organ rentowy nie zaliczył odwołującemu do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia: od 21 maja 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku, gdyż zaświadczenie dotyczące pracy w szczególnych warunkach zostało wydane przez archiwum.

Od powyższej decyzji odwołał się K. S. zarzucając rozstrzygnięciu organu rentowego niezgodność ze stanem faktycznym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację, której użył w zaskarżonej decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie wskazał, że odwołujący się udowodnił okres zatrudnienia wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 roku co najmniej 25 lat, jednak nie legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że odwołujący się K. S., ur. (...), na dzień 11 stycznia 1999 roku łączny staż ubezpieczeniowy odwołującego wynosi 28 lat 11 miesięcy i 1 dzień, w tym 9 lat 8 miesięcy i 29 dni pracy w warunkach szczególnych, tj. w okresie od 3 sierpnia 1981 roku do 30 kwietnia 1991 roku. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a wniosek o przyznanie emerytury złożył dnia 31 lipca 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. w okresach od 21 maja 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 1 stycznia 1995 roku do 30 września 2008 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. a stanowisku kamieniarza montażysty.

W czasie zatrudnienia odwołujący wykonywał również prace kamieniarskie na budowach eksportowych, tj. w okresach od 21 maja 1991 roku do 30 czerwca 1993 roku, od 12 maja 1995 roku do 31 sierpnia 1997 roku. W czasie zatrudnienia K. S. wykonywał prace kamieniarskie na zewnątrz polegające na układaniu elewacji na ścianach, gdzie montowano kamienne płyty na specjalnych metalowych kotwach, a wewnątrz budynków układał posadzki, schody. Praca odbywała się w trudnych warunkach, często na wysokości, w zapyleniu i niekorzystnych warunkach atmosferycznych (deszcz, śnieg).

dowód: świadectwa pracy k. 11 i k. 17 akt ZUS, zeznania odwołującego zawarte w protokole rozprawy od 08:40 min do 17:24 min, akta osobowe odwołującego, akt SO w Nowym Sączu sygn. IV U 1479/12

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt rentowych, oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której autentyczności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd oparł się również na ustaleniach poczynionych przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie sygn. akt IV U 1479/12, w którym to postępowaniu K. S. był świadkiem. Z ustaleń tych wynika, iż odwołujący trakcie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wykonywał pracę kamieniarza. Ponadto z akt osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. również wynika, iż K. S. pracował na stanowisku kamieniarza i to zarówno w Polsce, jak i w czasie pracy na budowach eksportowych.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie K. S. w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 z zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikiem, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z treścią ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei ust. 4 cyt. przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z powyższego wynika jednoznacznie, że w celu ustalenia, czy odwołującemu się przysługuje emerytura w wieku niższym niż wynikający z art. 27 ust. 1 przywołanej ustawy (tj. w wieku niższym niż 65 lat w przypadku mężczyzn), należy odwołać się do przepisów dotychczasowych, w szczególności do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43, z późn. zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Stosownie do § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W świetle § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie był fakt, że odwołujący się osiągnął z dniem (...) wiek 60 lat życia i w dniu 1 stycznia 1999 roku, posiadał wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat. Odwołujący nie przystąpił też do otwartego funduszu emerytalnego. Sporną okolicznością, stanowiącą przeszkodę do przyznania odwołującemu się wcześniejszej emerytury, o której mowa w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych było to czy praca, którą K. S. świadczył w okresach od 21 maja 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku w firmie (...) Spółka z o.o. we W. może być uznana za pracę, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), a więc czy była to praca wymieniona w załączniku do tego rozporządzenia w wykazie A.

Za pracę w szczególnych warunkach uznać należy taką pracę, która spełnia kryteria określone w przepisach w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku – a mianowicie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze

czasu pracy, na stanowiskach wymienionych w wykazie A lub B stanowiących załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z wykazem A, dział V, pkt 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące prace kamieniarskie.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że odwołujący się w okresach od 21 maja 1991 roku do 28 lutego 1994 roku (tj. 2 lata 9 miesięcy i 9 dni) oraz od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku (tj. 4 lata) wykonywał wyżej opisaną pracę kamieniarza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Udowodniony przez K. S. okres pracy w szczególnych warunkach, łącznie z okresem uznanym przez ZUS wynoszącym 9 lat 8 miesięcy i 29 dni, na dzień 1 stycznia 1999 roku, tj. na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przekroczył wymagany dla uzyskania „wcześniejszej” emerytury 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się K. S. emeryturę od dnia 19 lipca 2013 roku.